

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa I. J.

przeciwko B. Spółce Akcyjnej w G.

o ustalenie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 21 lipca 2026 r.,

na skutek skargi I. J. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w
sprawie o sygn. III C 82/23 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V
ACa 1570/24,

**przekazuje sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Pismem z 22 kwietnia 2026 r. I. J., reprezentowana przez profesjonalnego
pełnomocnika, wniosła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę na
przewlekłość postępowania w sprawie V ACa 1570/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 30 lipca 2025 r., I NSP 146/25).

Analiza uzasadnienia skargi wskazuje, że skarżąca kwestionuje sprawność postępowania zarówno przed sądem pierwszej, jak i drugiej instancji. Skarżąca przedstawiła przebieg postępowania od 9 marca 2020 r., tj. od dnia złożenia pozwu o ustalenie i zapłatę. Podniosła, że „przedmiotowe postępowanie trwa od 6 lat i 1 miesiąc, co już samo w sobie stanowi zdecydowanie nadmierny czas rozpoznania sprawy”.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że rozpatrując skargę na przewlekłość, należy wziąć pod uwagę całość postępowania w sprawie (zob. wyrok ETPC: z 7 lipca 2015 r., *Rutkowski i inni przeciwko Polsce*, skarga nr 72287/10z 6 czerwca 2024 r., skarga nr 45960/21, *Terczyński i inni przeciwko Polsce*; z 6 czerwca 2024 r., *Pluciński i inni przeciwko Polsce*, skarga nr 56092/22; z 11 kwietnia 2024 r., *Stań i inni przeciwko Polsce*, skarga nr 56287/22; z 11 kwietnia 2024 r., *Paradowski i inni przeciwko Polsce*, skarga nr 18706/22; z 11 kwietnia 2024 r., *Paliccy i inni przeciwko Polsce*, skarga nr 32837/20). Konstrukcja prawna właściwości sądu do rozpoznania skargi na przewlekłość przyjęta w ustawie o skardze na przewlekłość, wskazuje,

że jeżeli przewlekłość dotyczy postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd apelacyjny (zob. przepis szczególny art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość).

Z uwagi na fakt, że skarga dotyczy przewlekłości postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt III C 82/23, jak i przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V ACa 1570/24, właściwym do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.ł]